

1) Κλαίω μετὰ λυγμῶν. Συνών. *ἀναλυγγίζω, λυγγιάζω. Πβ. ἀναλυγγώνω. 2) Τρώγων λιπαρὸν φαγητὸν καταλαμβάνομαι ὑπὸ δυσαρέστου αἰσθήματος Στερελλ. (Καλοσκοπ. κ. ἄ.) Χίος

*ἀναλυγγίζω, ἀνελυγγῶ Λεξ. Μπριγκ. ἀνελυγῶ Θήρ. ἑνελυγγῶ Νίσυρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. λυγγίζω.

Ἀναλυγγιάζω 1, ἐνθ. ἀν.: Ἀνελυγῆ σὰ μωρὸ Θήρ.

ἀναλυγγώνω ἀμάρτ. ἀναλυγώνω Πελοπν. (Λακων.) ἀναλ'γώνου Σάμ. ἀνελυγώνω Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λυγγώνω.

1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ λυγγὸς Πελοπν. (Λακων.): Ἦπια νερὸ κι ἀνελύγωσα. Πβ. ἀναλυγγιάζω, *ἀναλυγγίζω, λυγγιάζω. 2) Μηρυκάζω Θήρ. Συνών. ἀναμασουλίζω 1, ἀναμασῶ 1, ἀναχαράζω, ξαναμασῶ, χαράζω.

ἀναλυγίζω Λεξ. Βλαστ. ἀναλυγάω Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λυγίζω, παρ' ὃ καὶ λυγάω.

Μετβ. κάμπτω Λεξ. Βλαστ. Ἀμτβ. κάμπτομαι Πελοπν. (Οἶν.): Ἄσμ.

Ἀναλυγάει ὁ κάλαμος φιλάει τὸ κυπαρίσσι.

Συνών. λυγίζω.

ἀνάλυμα τό, Ἦπ. Μακεδ. (Καστορ.) — Λεξ. Δεέκ ἀνάλ'μα Θεσσ. κ. ἄ. ἀνάλυμα Πελοπν. (Λακων.) ἀνάλυμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀνάλυμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.) ἀνέλυμα Α.Κρήτ. ἀνέλ'μα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλύω, παρ' ὃ καὶ ἀναλύζω καὶ ἀνελύω. Ὁ τύπ. ἀνέλυμα καὶ παρὰ Σομ.

1) Τῆξις, διάλυσις Ἦπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λέσβ. Μακεδ. (Καστορ.) κ. ἄ. — Λεξ. Δεέκ: Τὸ βούτυρο θέλει ἀνάλυμα Ἦπ. Συνών. ἀνάλειωμα, ἀναλίγωμα, ἀναλιγωμός, λειώσιμο. 2) Μαλάκωμα, ἀπάλυνσις πράγματος διὰ τοῦ ὕδατος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.): Τῇ ψωμί' τ' ἀνάλυμαν Τραπ. Συνών. ἀνάλυσι 2, χύλωμα. 3) Ἐκτύλιξις νήματος ἐκ τῆς ἀτράκτου Α.Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀναλυμὸς 2, ἀντίθ. ἀνάλεμα, ἀναλεμός.

ἀναλυμὸς ὁ, Α.Κρήτ. ἀναλ'μὸς Ἦπ. (Ζαγόρ.) ἀνελυμὸς Α.Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλύω. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Καύσων ὑπερβολικὸς (ὡς οἶονεὶ ἀναλύων, τήκων τὰ πάντα) Ἦπ. (Ζαγόρ.): Σήμωρα εἶνι ἀναλ'μός. 2) Ἐκτύλιξις πράγματός τινος, εἰδικώτερον δὲ ἐκτύλιξις νήματος ἐκ τῆς ἀτράκτου καὶ μεταφορὰ εἰς τὸ τυλιγάδι Κρήτ. (Σητ. κ. ἄ.): Αἰνίγμ. Ἀνελύω τῇ ζώνῃ μου κι ἀνελυμὸ δὲν ἔχει (ὁ μακρὸς δρόμος) Σητ. Ἦ κακὴ ἀνυφαντοῦ ἀναλεῖ ἀναλεῖ κι ἀναλυμὸ δὲν ἔχει (συνών. τῷ προηγουμένῳ) Κρήτ. Συνών. ἀνάλυμα 3, ἀντίθ. ἀνάλεμα, ἀναλεμός.

ἀναλγούκου Τσακων. ἀναλγούχου Τσακων.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ρ. ἀναλύω. Πβ. HPerrot Dial. tsakon. 315. Κατὰ ΜΔέφνερ Λεξ. 21 ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνειλέω.

Μαζεύω τὸ νῆμα ἀπὸ τὸ ἀδράχτι εἰς τὸ τυλιγάδι: Λίμι τὸν ἀκυλίττα ν' ἀναλγούτσου τὰν κωνά (δῶσε μου τὸ τυλιγάδι νὰ τυλιγαδιάσω τὴν κλωνίην, δηλ. τὸ νῆμα). Συνών. ἀγκουφίζω, ἀλυσιδιάζω 1, γλυτηρειάζω, τυλιγαδιάζω. Πβ. ἀναλύω Α 5.

ἀνάλυσι ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀνάλυσις.

1) Ἡ διὰ χυμικῶν μέσων ἀποσύνθεσις, διάλυσις συνθέτου πράγματος εἰς τὰ ἀπλᾶ συστατικὰ στοιχεῖα λόγ. κοιν.: Πάω τὸ αἷμα - τὰ οὖρα νὰ κάμω ἀνάλυσι. 2) Τὸ διὰ τοῦ ὕδατος μαλάκωμα πράγματος Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἐσέγκα τὸ ψωμὶν - τὰ φασούλᾶ 'ς σὴν ἀνάλυσιν (ἐσέγκα = ἔβαλα) Κοτύωρ. Χαλδ. || Φρ. Ἐβαλα τὰ τσαρούδᾶ μ' 'ς σὴν ἀνάλυσιν (ἐτοιμάζομαι πρὸς ὁδοιοποιίαν, πρὸς ταξίδι, διότι μέλλων νὰ ὁδοιοποιηθῇ τις ἐτοιμάζει τὰ τσαρούχια του διορθῶν καὶ ἐπισκευάζων αὐτὰ ἀφοῦ προηγουμένως τὰ βάλλῃ εἰς τὸ ὕδωρ διὰ νὰ μαλακώσουν) Κερασ. Συνών. ἀνάλυμα 2, χύλωμα.

ἀναλυσία ἡ, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλύω.

Ἦ ἐκ τῶν συνεχῶν βροχῶν ἡ τῆς τήξεως τῶν χιόνων διαπότισις καὶ ἀπάλυνσις τῆς γῆς ἐνθ' ἀν.: Ἐβρεξεν πολλὰ καὶ ἐέντον ἀναλυσία Χαλδ.

ἀναλυσιάζω ἀμάρτ. ἀνελυσιάζω Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάλυσις.

1) Διαβρέχω τι: Ἀνελυσιάζω τὸ χῶμα. 2) Ἀναδίδω τὸ περιεχόμενον ὑγρὸν, γίνομαι ὑδαρέστερος: Ἀνελυσιάζει ἡ λάσπη. Συνών. ἀναλιγδιάζω 2, ἀναλιγώνω 2 β, ἀναλύω Β 1. Πβ. ἀναδίνω Α 3, ἀναδοσιῶ 1, ἀναζουδιῶ, ἀναλιγδιάζω 1, ἀναλείχω 3, ἀναξερνῶ.

ἀναλυτὰ ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναλυτὸς.

Ὅχι σφικτά, χαλαρῶς: Δένω τῇ ζώνῃ ἀναλυτὰ. Τυλίγω τὴν κλωστή ἀναλυτὰ. Συνών. ἀναδωπά, ἀπαλά, χαλαρά, ἀντίθ. σφικτά.

ἀναλυτάδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναλυτὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ἦ κατὰ τόπους διάλυσις τῆς χιόνος, ὥστε νὰ φαίνεται τὸ ἔδαφος: Τὸ χιόνι κάνει ἀναλυτάδα.

ἀναλυτῆς ὁ, Κεφαλλ. Κρήτ. — Λεξ. Αἰν. Θηλ. ἀναλύτρα Θράκ. (Μάδυτ.) Πελοπν. (Δημητσάν.) ἀνελύτρα Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλύω. Ἦ λ. καὶ παρὰ Γερμ. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀναλύτης.

Ὁ ἐξάγων ἐκ τῶν βομβυκίων τοῦ μεταξοσκώληκος νῆμα, ὁ ἀναπνιζόμενος ἐνθ' ἀν.: Φρ. Σὰν τὴν ἀναλύτρα κάνει (ἐπὶ τοῦ ὑπερμέτρωσ χειρονομοῦντος ἐκ μεταφ. τῶν κινήσεων τῶν χειρῶν τῆς ἀναπνιζομένης) Δημητσάν. Ἦ λ. καὶ ὡς ἐπών. Κεφαλλ.

ἀναλυτὸς ἐπίθ. κοιν. ἀνελυτὸς Α.Κρήτ. ἀναλ'τὸς βόρ. ἰδιώμ. ἀνιλ'τὸς Λέσβ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλύω. Πβ. καὶ μεταγν. ἐπίθ. ἀνάλυτος.

1) Ὁ χαλαρῶς δεμένος καὶ εὐκόλως λυόμενος κοιν.: Κόμπος ἀναλυτὸς. Σκοινὶ ἀναλυτό. β) Ὁ μὴ πλεγμένος πολλαχ.: Μαλλὰ ἀναλυτὰ. Συνών. ξέπλεκος. 2) Ὁ ἀραιῶς ὑφασμένος πολλαχ.: Ἀναλυτὸ παννί. Συνών. ἀγανὸς 3, ἀνάγλυκος 3, ἀνάραιος, ἀρύς, ἀντίθ. κρουστός, πυκνός, σφικτός. β) Τὸ οὐδ. ἀναλυτὸ οὐς., εἶδος παννίου ἀραιῶς ὑφασμένου Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

3) Ὁ εὐρισκόμενος εἰς κατάστασιν τήξεως, διαλυμένος κοιν.: Βούτυρο - κατράμι - κερὶ - μολύβι ἀναλυτὸ κοιν. || Φρ. Τὰ λόγια του ἦταν μολύβι ἀναλυτὸ (καυστικά, πικρά) Ἀθῆν. Συνών. ἀναλειωτός, ἀναλυμένος (ἰδ. ἀναλύω Α 1), λειωμένος (ἰδ. λειώνω), ἀντίθ. ἀλειωτός 1, ἀλυτός 3, ἀνάλειωτος, ἀνάλυτος 1, πηχτός.

Ἰδαρὴς τὴν σύστασιν, χαλαρὸς κοιν.: Γλυκὸ-ρυζό-γαλο ἀναλυτό. Κρέμα ἀναλυτή. Συνών. ἀναδωπὸς 2, νεροϋλλός, ἀντίθ. πηχτός. β) Ὁ ἀραιωθείς δι' ὕδατος λέσβ.: Γάλ' ἀνιλ'τό.

ἀναλύω ἐπίθ. Ἡπ. —Λεξ. Γαζ. (λ. ἀχώνευτος) Δημητρ. ἀνάλ'τους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνέλ'τους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

κ τοῦ ἐπίθ. ἀναλυτὸς τοῦ ἀρκτικού α προσλαβόν-τος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ διαλυθεὶς, ὁ μὴ ρευστοποιηθεὶς διὰ τῆς θερμότητος Ἡπ. —Λεξ. Γαζ.: Βούτυρο ἀνάλυτο Ἡπ. Συνών. ἀλειωτός 1, ἀλυτός 3, ἀνάλειωτος, πηχτός, ἀντίθ. ἀναλειωτός, ἀναλυτός 3, λειωμένος (ιδ. λειώνω). 2) Ὁ μὴ διαλυθεὶς διὰ τῆς σῆψεως, ὁ μὴ ἀποσυντεθεὶς, ἐπὶ νεκροῦ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) —Λεξ. Δημητρ.: Βγῆκε ἀνέλ'τους ἢ πιθαμένους Χαλκιδ. Νὰ τὸν βροῦν ἀνάλυτο! (ἀρὰ) Ἡπ. Ποῦ ἀνάλυτος νά 'ναι! Λεξ. Δημητρ. Ἀνάλ'τους νὰ γέντς! (γένης) Ζαγόρ. Συνών. ἀδέξιος (II) 1, ἀκατάλυτος 2, ἀκέραϊος 1 γ, ἀλειω-τος 1 β, ἀλυτός 4. 3) Ὁ μὴ ἀναλελυμένος, ὁ μὴ καταστάς μαλακὸς διὰ τῆς βράσεως, ἐπὶ μετάξης Μακεδ. (Χαλκιδ.): Τό χον ἀνέλ'του τοῦ μετάξ'. Συνών. ἄψητος.

ἀναλύω λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Ἀντικύθ. Ἡπ. Κρήτ. Πόντ. (Νικόπ.) ἀναλύου Θεσσ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) ἀναλυῶ Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γελίν. Κορινθ.) Σέριφ. ἀναλῶ Α.Ρουμελ. (Καρ.) Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγόρ. Καρδίτς.) Θράκ. Κρήτ. Μακεδ. Πελοπν. (Γορτυν. Δημητσάν. Λα-κων.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Νικόπ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) —Λεξ. Βλαστ. Πρω. ἀναλάω Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἀ. ἀναλάου Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) ἀναλῶ Μακεδ. (Βέρ. Καστορ.) ἀνελύω Α.Κρήτ. (Σητ.) Νάξ. (Κορων.) Σίφν. κ. ἀ. ἀνελυῶ Κάρι. Α.Κρήτ. Σέριφ. ἀνελῶ Δαρδαν. Θράκ. (Τσανδ.) Α.Κρήτ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Ρόδ. Τήν. Χίος κ. ἀ. —Λεξ. Κομ. Πόππλετ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. ἀνιλυῶ Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἰμβρ. Λέσβ. (Ἀγιάσ. Πλομάρ.) κ. ἀ. ἀνιλῶ Θράκ. Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ. ἀ. 'νελυῶ Μύκ. κ. ἀ. 'νελῶ Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ρόδ. ἀλενω Κύπρ. ἀλενω Πόντ. (Νικόπ.) 'λενω Κύπρ. 'λενω Καππ. ἀναλύγω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀναλύζω Πόντ. (Ἀμισ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.) —Λεξ. Πρω. ἀναλύζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀναλύτζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀνελύζω Κάρι. Μετοχ. 'λενισμένος Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἀναλύω = ἀπολύω, ἀπελευθερώνω, διαλύω, ἀκυρώνω, καταπαύω, λύω. Τὸ ἀναλυῶ καὶ παρὰ Γερμ., τὸ δὲ ἀνελῶ καὶ παρὰ Σομ. Ἡ μετοχ. 'λενισμένος κατὰ τὰ εἰς -ίζω ρ.

Α) Μετβ. 1) Διαλύω καὶ μεταβάλλω εἰς ὑγρὸν σῶμα ἔχον στερεάν μορφήν, ρευστοποιῶ, τήκω κοιν.: Ἀναλύω βούτυρο - κερί - μολύβι κττ. κοιν. Ἀνελῶ ἀξύγγι Λεξ. Πόπ-πλετ. Ἀνιλῶ μουλὺβ' Λέσβ. Πῆρε τὸ τσελίκι ὄλο ποῦ εἶχαν οἱ Γύφτοι, τὸ ἀνάλυσε καὶ τὸ ἔφκασε ἓνα μπιστούνι (ἐκ διηγ.) Ἡπ. Ἀναλ'μένου βούτ'ρου Ἡπ. || Φρ. Ἐν κάμνει χαῖριν χρυσάφιν ν' ἀναλυῇ (ἐπὶ τοῦ ἀσώτου) Κύπρ. || Αἰνιγμ.

Κρού ἀναλ'μένο, | ζεστό παγωμένο

(τὸ ἀβγό) Καρ. || Ἄσμ.

Ὡς καὶ ψηλὰ 'ς τὸν οὐρανὸ τὰ γνέφη ποῦ κρεμιοῦνται μὲ γλέπουν καὶ μὲ συμπονοῦν καὶ σὲ βροχὴ ἀναλαιοῦνται Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σπαν. στ. 12 (ἐκδ. ΔΜαν-ροφρ. σ. 1) «καὶ γίνομαι ἀναίσθητος, κρύσταλλον παγω-

μένον | καὶ ἀνέλυσέ μ' ἢ φλόγα σου, χάνομαι καὶ ὑπάγω». Συνών. ἀναλειώνω 1, ἀναλιγώνω 2, λειώνω, συνών. δὲ τῆς μετοχ. ἀναλειωτός, ἀναλυτός 3, λειωμένος (ιδ. λειώνω). Καὶ ἀμτβ. διαλύομαι, τήκομαι Α.Ρουμελ. (Καρ.) Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. (Βέρ. κ. ἀ.) —Λεξ. Δημητρ.: Ἀνέλυσαν τὰ χιόνια Λεξ. Δημητρ. Ἀνέλ'σι τοῦ βούτυρου Κυδων. Οἱ πάθ' - τὰ χιόνια ἀναλύσαν αὐτόθ. Ἀναλῶ τοῦ χιόν' Βέρ. || Ἄσμ.

Τὰ χιόνια ποῦ 'ναι 'ς τὰ βουνὰ οὐλ' ἀναλοῦν καὶ τρέχουν, τὰ σίδερα φαγώνονται, τὰ μόλια κατελειοῦνται

κ' ἢ πάθος τῆς καρδούλλας μου δὲν ἀναλεῖ, δὲν τρέχει (μόλια = πέτραι, λίθοι) Καρ.

Δὲ μὲ λυπᾶσαι, ἀλύπητη, δὲν γλέπεις, δὲν πιστεύεις, ἀνάλυσα σὰν τὸ κερί κι ἀκόμα μὲ παιδεύεις

Ἡπ.

Φεύγεις καὶ φεύγουν τὰ βουνὰ κ' οἱ πάγοι ἀνιλοῦνι, ἀραγὶς τὰ ματάκια μου θινὰ σὶ ξαναδοῦνι;

Λέσβ.

Χιουνίζουν, βρέχουν τὰ βουνὰ, ὅλ' ἀναλοῦν κι τρέχουν

Θράκ. Συνών. ἀναδίνω Β 5 δ, ἀναλειώνω 1, ἀναλι-γώνω 2, λειώνω. β) Διαλύω σῶμα στερεᾶς μορφῆς ἐντὸς ὑγροῦ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Καστορ.) κ. ἀ.: 'Νελῶ τὸ ἄλας Σαρεκκλ. Ἀναλῶ ἄλατ' - μιλάν' Καστορ. Καὶ ἀμτβ. διαλύομαι ἐντὸς ὑγροῦ, ἐπὶ στερεοῦ σώματος Θεσσ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βέρ.): Ἀναλῶ τοῦ ἄλας Βέρ. || Φρ. Ἀνέλ'σα μέσα 'ς τοὺν ἰδρουτα (ἰδρωσα ὑπερβολικῶς) Ζαγόρ. γ) Ἀραιώνω δι' ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ οὐσίαν πηκτὴν Λέσβ. Μύκ. Σέριφ.: Ν' ἀνελυθῇ καλὰ ἢ πυτὰ μὲ σίρο (ὄρον τοῦ γάλακτος) Σέριφ. δ) Διαλύω διὰ τῆς τριβῆς σῶμα στερεὸν Δαρδαν. ε) Μεταφ. φθείρω, ἀφα-νίζω Λέσβ.: Ἄσμ.

Ὅταν γυρίσου κι τοῦ δῶ τοῦ παναθύρι σ' ἄδειον, τὴ νεότη μου τὴν ἀνιλῶ σὰν τοῦ κιρι 'ς τοὺν ἄγιον.

Ἀνέλυσα τὴ νεότη μου κι τὴ βαλληκαριά μου.

Καὶ ἀμτβ. καταστρέφομαι, ἐξαφανίζομαι Λέσβ. Μακεδ. (Βέρ.): Ἄσμ.

Πῶς ἀναλῶ τοῦ ἄλας, πῶς ἀναλῶ τοῦ χιόνι, ν' ἀναλύσουν οἱ πέτρες κι τὰ τοιχώματα

Βέρ.

Ἀνέλυσιν ἢ νεότη μου κι ἡ παλληκαριά μου

Λέσβ. ζ) Παθ. παραλύομαι ἐκ σωματικῆς ἢ ψυχικῆς τινος αἰτίας Κέρκ. Πελοπν. (Λακων.): Ἀπὸ τῆ ζέστη ἔχω ἀναλυθῇ (συνών. ἀναλιγώνω 3) Λακων. Τ' ἀκούω κι ἀνα-λύθηκα ὅλη Κέρκ. Μ' ἔκαμε κι ἀναλύθηκα ὅλη αὐτόθ. Συνών. φρ. κόπηκαν τὰ ἥπατά μου. 5) Μέσ. μόνις κινεῖσθαι ἔνεκα σωματικῆς ἀδυναμίας Πελοπν. (Λακων.): Ἀναλειόταν ἀναλειόταν ποῦ σηκώθηκε πλῆγ. 2) Θέτω τι ἐντὸς ὕδατος ἢ διαβρέχω καλῶς διὰ νὰ καταστῇ μαλακώ-τερον Καππ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Νικόπ. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀναλῶ τὸ ψωμὶν Σάντ. Χαλδ. κ. ἀ. || Παροιμ. φρ. Ἀναλυγμένον ἔν' (ἐπὶ ὀκνηροῦ, ὅστις προ-κειμένου νὰ δεχθῇ προσφερόμενον παξιμάδι ἠρώτησεν ἂν εἶναι βρεγμένον διὰ νὰ μὴ ὑποβληθῇ ὁ ἴδιος εἰς κόπον) Τραπ. Χαλδ. Καὶ ἀμτβ. διαβρεχόμενος γίνομαι μαλακώτε-ρος Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐνέλτσεν τὸ ψωμὶν Τραπ. Χαλδ. Ἐσέγκα τὰ τσαρούδι μ' 'ς σὸ νερόν ν' ἀναλοῦνε (ἔβαλα τὰ τσαρούχια μου κτλ.) Τραπ. Χαλδ. Ἐβαλα τὰ τσαρούδι μ' 'ς σὸ νερό τῶ' ἐνέλυσανε Ὀφ. || Παροιμ. φρ. Ἀπέσ' ἀτ' φάκ' κ' ἀναλεῖ (μέσα του φακῆ δὲν μουσκεύει. Ἐπὶ τοῦ ἀκριτομύθου, ὁ ὁποῖος μόνις ἀκούσῃ τι μυστικὸν ἀμέσως τὸ ἀνακοινώνει, καθὼς ὁ πά-σων εἰς τὸν στόμαχον ξερνᾷ τὸ φαγητὸν προτοῦ μου-

